

Der fremsattes kun ét resolutionsforslag med følgende syv lande som forslagsstillere: Brasilien, Canada, Columbia, Danmark, Jugoslavien, Norge og Sverige.

I resolutionsforslaget henvises i præambelen bl. a. til de tidligere resolutioner om UNEFs budget og til generalsekretærens forslag for 1960, hvorhos der udtrykkes tilfredshed med, at der er givet tilsagn om frivillige bidrag på omkring 3 475 000 dollars. De 4 operative stykker indeholder 1) bemyndigelse for generalsekretæren til at anvende op til 20 millioner dollars til FN-styrken i 1960 og 2) beslutning om at ligne dette beløb på alle FN-medlemmerne på grundlag af den almindelige bidragsskala under iagttagelse af bestemmelserne i resolutionens stykke 3 og 4. I disse bestemmes det, 3) at de i 1959 lovede frivillige bidrag skal anvendes til at reducere med 50 pct. et så stort antal medlemmers bidrag som muligt, begyndende med dem, der er pålignet minimumsprocenten på 0,04 pct. og følgende påligningsskalaen opad, så langt det frivillige bidragsbeløb rækker til, samt 4) at et overskydende beløb, som måtte fremkomme ved, at medlemslandene ikke benytter sig af nedsættelsesadgangen i stykke 3, skal indgå i 1960-budgettets section 9. (Budgettets section 9 er kontoen for „erstatning med hensyn til udrustning, materialer og forsyninger leveret af regeringer til deres kontingenter“).

Angivelsen af den omtrentlige størrelse af de frivillige bidrag blev under drøftelserne i udvalget indsat på forslag af Grækenlands repræsentant, og på spansk anmodning indsattes i stk. 2 ordene „under iagttagelse af bestemmelserne i stykke 3 og 4“.

Generalsekretæren fremhævede i sin tale FN's forpligtelse til til sin tid at refundere udgifter, som de med troppestyrken deltagende lande har afholdt til materiel m. v., og udtalte sin forståelse for, at de pågældende lande ønskede fornyede overvejelser med hensyn til et tidspunkt for betalingen.

Af en af generalsekretæren blandt medlemsstaterne foretaget enquete fremgik det, at et overvejende antal anså en fordelingsmetode for udgifterne på grundlag af bidragsskalaen for medlemsbidrag til FN for den naturlige.

Nogle stater, navnlig latinamerikanske, ønskede dog, at hovedparten af omkostningerne skulle bæres af de permanente medlemmer af sikkerhedsrådet som særligt ansvarlige for fred og sikkerhed. Den amerikanske og canadiske delegerede henviste til, at ingen havde stemt imod resolutionen om UNEFs etablering, og der var derfor ikke grundlag for noget land til at unddrage sig forpligtelsen til at yde bidrag.

Fra østmagternes side henvistes heroverfor til, at UNEFs oprettelse var sket ved krænkelse af FN's pagt, og at man ikke nu eller senere ville betale noget til UNEF.

Den ovennævnte resolution blev af femte udvalg vedtaget med 45 stemmer for, 10 imod og 17 blanke stemmesedler.

I plenarforsamlingen vedtoges den den 5. december 1959 uden debat med 49 stemmer for, 9 imod (østmagterne), medens 21 afholdt sig fra at stemme.

c) Fremskridtsberetning om styrken.

Generalsekretærens fremskridtsrapport vedrørende UNEF kom til behandling i plenarforsamlingen den 21. november 1959.

Der fremkom kun indlæg fra Sovjetunionens og De Forenede Staters side. Den sovjetiske repræsentant, ambassadør *Sobolev*, gjorde bl. a. gældende, at UNEFs oprettelse i 1956 ikke kunne danne fortilfælde for eller berettigede etableringen af permanente FN-styrker ved tilsidesættelse af sikkerhedsrådet og i strid med pagten.

Ambassadør *Cabot Lodge*, De Forenede Stater, udtalte bl. a., at det ville være uansvarligt at tillade, at styrken ophørte med at bestå. I så fald ville man blot genskabe de uordentlige og farlige forhold, som var skyld i vanskelighederne i 1956.

Dette udtaltes også direkte i generalsekretærens rapport, og den, som gik ind for UNEFs ophør trods generalsekretærens advarsel, påtog sig et tungt ansvar. Det ville være mere rimeligt, fortsatte ambassadør *Cabot Lodge*, at rette en tak til de 10 lande, som har bidraget med troppekontingenter og til officerer og mandskab, som gør tjeneste eller har tjenestgjort i styrken.

Accepterede man det af Sovjetunionen hævdede princip, at aggressorlandene alene skulle betale udgifterne til FN-styrken, måtte man komme til det resultat, at Nordkorea og Kommunistkina skulle betale for